

Arrest

nr. 213 734 van 11 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 24 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 juli 2018 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 2 augustus 2018 wordt voormelde beslissing ter kennis gebracht aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.05.2017 te 3740 Bilzen werd

ingediend door :

S., S. O. (R.R.: ...)

geboren te Kaduna op (...)1984

+ 4 minderjarige kinderen:

S., J. A., geboren op (...)2005

S., I. A., geboren op (...)2008

S., R. A., geboren op (...)2009

S., A. O., geboren op (...) 2014

nationaliteit: Nigeria

adres: (...) Sint-Truiden

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf en dat van haar minderjarige kinderen slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure(s) en dat zij en de kinderen bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkene kwam alleen naar België en vroeg op 06.01.2014 een eerste maal asiel aan. Op 27.01.2014 beviel betrokkene van haar jongste dochter, A. O., en zij werd mee opgenomen in de asielpcedure van betrokkene. De asielpcedure werd op 08.10.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 01.12.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Op 22.03.2015 kwamen de drie oudste kinderen, J. A., I. A. en R. A., naar België en zij werden op 24.03.2015 mee opgenomen in de tweede asielpcedure van betrokkene. Deze asielpcedure werd op 01.09.2017 door de RVV afgesloten met opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 17.09.2017 en verblijft sindsdien illegaal in België. Op 22.09.2017 dienden de minderjarige kinderen allen een eigen asielaanvraag in. Op 21.12.2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan de kinderen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Enkel de dochters van betrokkene, J. A. en A. O., dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch ook deze weigerde aan de twee dochters van betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming en dit op 02.07.2018.

De duur van de verschillende asielpcedures - namelijk iets meer dan 9 maanden voor de eerste asielpcedure van betrokkene, 2 jaar en 9 maanden voor de asielpcedure van betrokkene en de kinderen, 3 maanden voor de asielpcedure van de minderjarige zonen, I. A. en R. A., en iets meer dan 9 maanden voor de asielpcedure van de minderjarige dochters, J. A. en A. O. - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene en de kinderen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria omwille van het risico dat haar dochters lopen op besnijdenis. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat haar dochters een risico lopen op besnijdenis bij een terugkeer naar Nigeria volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij en haar dochters reeds tijdens hun respectievelijke asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek

om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar drie oudste kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat haar drie oudste kinderen hun studies niet kunnen verderzetten of hernemen in het land van herkomst, temeer daar uit de afzonderlijke asielaanvragen van de drie oudste kinderen blijkt dat zij reeds school gelopen hebben in Nigeria; zo verklaarde J. A. dat zij het zesde leerjaar had beëindigd toen zij naar België kwam, I. A. verklaarde dat hij het derde leerjaar had beëindigd en R. A. dat hij het eerste leerjaar had beëindigd. Voor wat betreft de scholing van haar jongste dochter, A. O., dient er nog opgemerkt te worden dat zij jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België.

Wat betreft het feit dat haar jongste dochter, A. O., in België is geboren; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar en de kinderen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder stelt betrokkene dat ook het belang van de kinderen voorop dient gesteld te worden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van de minderjarig kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkene volgen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, met betrekking tot betrokkene en de kinderen, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Wat betreft de verwijzing naar het feit dat zij hier een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat deze sociale contacten zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar eventuele sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Tot slot stelt betrokkene dat op basis van de praktijk gebleken is dat men in Nigeria lang dient te wachten voor de behandeling van een aanvraag art. 9bis waardoor de verdere ontwikkeling van het privéleven lange tijd wordt stopgezet. Vooreerst dient er verwezen te worden naar bovenstaande motivatie voor wat betreft het privéleven van betrokkene. Verder dient er opgemerkt te worden dat Nigerianen die een aanvraag indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland ook geconfronteerd worden met dezelfde problemen als betrokkene, met name de (eventuele) lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid terwijl dit niet zo is voor andere Nigeriaanse burgers.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene en de kinderen heel vlot Nederlands spreken, dat betrokkene een opleiding wil starten bij de VDAB, dat zij werkwilbig zou zijn, dat zij en de kinderen een uitgebreide vriendenkring zouden hebben uitgebouwd, dat de kinderen actief zijn in de handbalclub te Bilzen en dat de kinderen goede schoolresultaten behalen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 24 juli 2018 wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient een afzonderlijk beroep in tegen deze beslissing, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het rolnummer 223 868.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op, in zoverre het beroep werd ingesteld namens de minderjarige kinderen.

Verweerder stelt vast dat verzoekster het beroep instelt *“in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen”*.

Verzoekster kan niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger. Verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad.

De wettelijke vertegenwoordiging van ‘begeleide’ minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, § 1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (de artikelen 389-420 van het B.W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het B.W.) (RvS 18 juni 2010, nr. 205.421). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686 AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. *In casu* treedt enkel de moeder op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger, waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze worden vertegenwoordigd.

Ter terechtzitting wordt meegedeeld dat verzoekster tegen de wil van de vader naar hier is gekomen omdat zijn familie de kinderen wil besnijden. Tevens werd om deze reden (nogmaals) een asielaanvraag ingediend. De verwerende partij repliceert dat dit reeds meermaals werd opgeworpen, doch tevergeefs.

De Raad stelt dan ook vast dat hieruit minstens blijkt dat de vader niet heeft ingestemd met de komst van verzoekster met de kinderen naar België.

De exceptie van onontvankelijkheid dient te worden aangenomen voor zover het beroep door verzoekster wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur *“waaronder”* de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Eerste en enige middel - Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Principes

Art. 9bis Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. § 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen." De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het verbod op foltering: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een persoon in een land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland* § 75; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 74. EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, 6 78. EHRM 28 februari 2008. *Saadi/Italië*, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine. RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)). Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *MQslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 99-100; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven: " 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie - Rechten van het Kind: "1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid. 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. In de toelichting bij het Handvest wordt expliciet erkend dat dit artikel is gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag. Bijgevolg moeten de EU en de lidstaten in uitvoering van Europese wetgeving, het belang van het kind in overweging te nemen.

Artikel 3 Verdrag inzake de Rechten van het Kind: "1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of Particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht." Het VN-comité voor de rechten van het kind verduidelijkte daarbij dat het belang van het kind in acht moet worden genomen bij alle beslissingen van de administratieve overheden in alle materies waaronder ook asiel en migratie.

De motivering van de verwerende partij om te besluiten tot de onontvankelijkheid van de ingediende aanvraag in toepassing van artikel negen bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel

vier van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 is de volgende: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag of machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de plaats of de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene wist dat haar verblijf en dat van haar minderjarige kinderen slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij en de kinderen bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkene kwam alleen naar België en vroeg op 6 januari 2014 een eerste maal asiel aan. Op 27 januari 2014 beviel betrokkene van haar jongste dochter, A. O., en zij werd mee opgenomen in de asielprocedure van betrokkene. De asielprocedure werd op 8 oktober 2014 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming " door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Op 1 december 2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Op 22 maart 2015 kwamen de drie oudste kinderen, J. a., i. a. en r. a., naar België en zij werden op 24 maart 2015 mee opgenomen in de tweede asielprocedure van betrokkene. Deze asielprocedure werd op 1 september 2017 door de RVV afgesloten met opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 17 september 2017 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Op 22 september 2017 dienden de minderjarige kinderen allen een eigen asielaanvraag in. Op 21 december 2017 weigerde het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de kinderen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Enkel de dochters van betrokkene, dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch ook deze weigerde aan de twee dochters van betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming en dit op 2 juli 2018. De duur van de verschillende asielprocedures - namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste asielprocedure van betrokkene, twee jaar en negen maanden voor de asielprocedure van betrokkene en de kinderen, drie maanden voor de asielprocedure van de minderjarige zonen en iets meer dan negen maanden voor de asielprocedure van de minderjarige dochters, - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene en de kinderen ipso facto geen recht op verblijf. Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria omwille van het risico dat haar dochters lopen op besnijdenis. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat haar dochters en risico lopen op besnijdenis bij een terugkeer naar Nigeria volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voert betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij en haar dochters reeds tijdens hun respectievelijke asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan deze van de instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden minteken in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, nog een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar drie oudste kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald immers niet aan dat het drie oudste kinderen hun studies niet kunnen verderzetten of het nemen in het land van herkomst, temeer daar uit de afzonderlijke asielaanvragen van de drie oudste kinderen blijkt dat zij dit school gelopen hebben in Nigeria. Zo verklaarde J. a. daar dat zij het zesde leerjaar had beëindigd toen zij naar België kwam, I. a. verklaarde dat hij derde leerjaar had beëindigd en r. a. dat hij het eerste leerjaar had beëindigd. Voor wat betreft de scholing van haar jongste dochter, a. o., dient nog opgemerkt te worden dat hij jonger is dan zes jaren bijgevolg nog niet school en/of leerplichtig is in België. Wat betreft het feit dat haar jongste dochter, a. o. die hier in België is geboren: de betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar en de kinderen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder stelt betrokkene dat ook het belang van de kinderen voorop dient gesteld te worden. Echter er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat die tegen het belang van de kinderen is. Immers aangezien betrokkene de wettelijke vertegenwoordigers van vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen. Wat het inroepen van

artikel acht van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat dit artikel, met betrekking tot betrokkene en de kinderen, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Wat betreft de verwijzing naar het feit dat zij hier een sociaal netwerk te hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar dat deze sociale contacten zodanig gericht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel acht EVRM hem geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar eventuele sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Tot slot stelt betrokkene dat de basis van de praktijk gebleken is dat men in Nigeria lang dient te wachten voor de behandeling van een aanvraag artikel 9bis waardoor de verdere ontwikkeling van het privéleven lange tijd wordt stopgezet. Vooreerst dient er verwezen te worden naar bovenstaande motivatie voor wat betreft het privéleven van betrokkene. Verder dient er opgemerkt te worden dat Nigerianen die een aanvraag indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland ook geconfronteerd worden met dezelfde problemen als betrokkene, met name de (eventuele) lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid terwijl dit niet zo is voor andere Nigeriaanse burgers. De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene en de kinderen heel vlot Nederlands spreken, dat betrokkene een opleiding wil starten bij de VDAB, dat zij werkwilbig zou zijn, dat zij en de kinderen een uitgebreide vriendenkring zouden hebben uitgebouwd, dat de kinderen actief zijn in de handbalclub te bieden en dat de kinderen goede schoolresultaten behalen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld." Dit is de bestreden beslissing.

i. *Besnijdenis van verzoeksters dochters* De Belgische autoriteiten stellen dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden kan aantonen waarom verzoekster de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Dat de Belgische autoriteiten stellen dat, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, de verklaringen van verzoekster omtrent het risico op besnijdenis voor haar dochters onmogelijk in huidige procedure aanvaard kunnen worden. Dat verzoekster bewijzen bijbrengt dat, ondanks een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis in Nigeria, deze praktijk in 2018 nog steeds zeer vaak voorkomt en dat het draagvlak om deze praktijk te bannen eerder klein is. Dat bovendien nog steeds niet alle Nigeriaanse staten dit wettelijk verbod hebben aangenomen, zodat onmogelijk gesteld kan worden dat het draagvlak tegen deze praktijk zich over heel Nigeria uitspreidt. Vrouwenbesnijdenis vormt een schending van meerdere mensenrechten van vrouwen en meisjes, zo ook van het recht om niet onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "FGM is recognized internationally as a violation of the human rights of girls and women. It reflects deep rooted inequality between the sexes, and constitutes an extreme form of discrimination against women. It is nearly always carried out on minors and is a violation of the rights of children. The practice also violates a person's rights to health, security and physical integrity, the right to be free from torture and cruel, inhuman or degrading treatment, and the right to life when the procedure results in death." (World Health Organisation, februari 2017)

Verzoekster vreest dat bij een terugkeer naar Nigeria haar dochters besneden zullen worden en dit onder druk van haar schoonfamilie. Het feit dat verzoekster behoort tot de Yoruba etnie, bijna haar ganse leven in Lagos gewoond heeft en dat haar man afkomstig is uit Lagos doet dit risico op besnijdenis enkel maar toenemen. Deze vrees van verzoekster wordt ondersteund door de informatie die terug te vinden is in verschillende rapporten: Meerdere rapporten geven dezelfde cijfers weer namelijk dat besnijdenis het vaakst voorkomt in de zuidwestelijke staten waaronder Lagos en bij de Yoruba etnie (zie ook bijlage 3: kaart uit "Country profile: FGM in Nigeria", 28 Too Many - FGM let's end it, oktober 2016, p.233).

Nigeria, *Démographie and Health Survey 2013 - juni 2014*: "Female génital cutting (FGC), also known as female circumcision or female génital mutilation, is practiced in many societies in Nigeria and is present throughout the country. In many cultures, FGC is a recognised and accepted practice that is considered important for the socialisation of women, curbing their sexual appetites and preparing them for marriage. This practice is considered part of a ritual initiation into womanhood that includes a period of seclusion and éducation about the rights and duties of a wife." (p.345) "Female circumcision is most prevalent among Yoruba women (55 percent), followed by Igbo women (45 percent) (Figure 18.1). Thirty-two percent of urban women are circumcised, as compared with 19 percent of rural women. There are also urban-rural différences in the proportion of women who had cutting with flesh removed (65

percent and 60 percent, respectively). More women in the southern zones than the northern zones are circumcised. Osun has the highest prevalence of circumcised women (77 percent), followed by Ebonyi (74 percent) and Ekiti (72 percent); Katsina has the lowest prevalence (0.1 percent). The practice of sewing the genital area closed after cutting is most prevalent in Nasarawa (22 percent), Kaduna (21 percent), and Bayelsa (20 percent)." (p.348) Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - January 2012 (p. 121): 24.51 The same FMOH 2008 NDHS noted that 30 per cent of females in the country had been . subjected to FGM. While practiced in all parts of the country, FGM was most prevalent in the southern region among the Yoruba and Igbo, Infibulation, the most severe form of FGM, was infrequently practiced in northern states but common in the south. The age at which women and girls were subjected to the practice varied from the first week of life until after a woman delivered her first child; however, most women were subjected to FGM before their first birthday. p] (chapter 18) Country profile: FGM in Nigeria. 28 Too Many - FGM let's end it, oktober 2016: "Social and physical mobility have blurred the Unes between ethnies groups and the parts of the country they now occupy. Broadly speaking, the Hausa-Fulani (who constitute 30% of the population) are located in North East and North West Zones, the Yoruba (21%) in South West, North Central and Central Zones, and the Igbo (18%) in South South and South East Zones. FGMprevalence among Yoruba women aged 15 to 49 is 54.5%, among Igbo it is 45.2%, and among HausaFulani combined it is approximately 16.3%. FGM is virtually unknown among Igala (0.5%) and Tiv women (0.3%) (DHS, 2013,p.349)." (p.24) UNICEF website Nigeria6: "Despite législation and policies prohibiting female génital mutilation, or cutting (FGM/C) 27 per cent of females in Nigeria have been subjected to this practice, while in a number of southern states FGM/C has been carried out on over 70 per cent of females" Met betrekking tot verzoeksters afkomst worden de cijfers telkens opnieuw bevestigd, zo ook in 2017: "In ail survey years, a consistent differential by urban and rural residence is observed, with a larger proportion of urban than rural women circumcised. This reveals that FGM/C is more common among better educated women in each survey year, which seems counter-intuitive but reflects the fact that the Yoruba and Igbo, who traditionally résidé in the Southwest and Southeast, are more urbanised and thus include more educated women in their populations than residing in the Northern régions. The dominance of FGM/C in the Southwest, South, and Southeast, the most educated régions in the country, continues to fuel the notion that cultural and customary beliefs in support of FGM/C remain strong and that éducation has been unable to reduce its prevalence. An overwhelming majority (82%) of circumcised women were cut before their fifth birthday, while about 10 percent were cut between the ages of five and 14 (NPC and ICF Macro 2014)"7 Uit bovenstaande cijfers blijkt dat de vrees van verzoekster gezien haar afkomst en deze van de familie van haar echtgenoot volledig terecht is. Dat, gelet op verzoeksters afkomst en etnie, de kans dat verzoeksters dochters besneden zullen worden bij terugkeer dus hoger ligt dan 1 op 2. Zodoende kan enkel besloten worden dat de dochters van verzoekster een reëel risico lopen deze praktijk te moeten ondergaan. Tevens blijkt dat de besnijdenis in Nigeria een diepgewortelde praktijk is die nog steeds uitgeoefend wordt ondanks een wettelijk verbod in bepaalde staten: "Guidance note on refugee claims relating to female génital mutilation". UNHCR. mei 2009 8: "20. Available data shows that although measures have been taken by a number of States to eliminate the practice, it nevertheless continues in many areas. Across the world, very few perpetrators are brought to justice. This is partly explained by the fact that FGM is deeply rooted in socio-cultural norms, and is often upheld by traditional and religious leaders, circumcisers, and elders, wielding power and authority at local level, and ail operating relatively independently on matters of tradition and culture. For various reasons, State authorities may be unwilling or unable to interfere with such traditional customs and practices that are so deeply entrenched and widely followed. Thus, while FGM may have been legally designated as a crime, in practice it is not treated as such, with the result that there is little or no law enforcement to stop it. 21. A formal prohibition of FGM by law is thus not sufficient to conclude that State protection is available. Refugee status can, and should be granted where the State has failed to impose criminal sanctions, or bring charges against perpetrators. UNHCR has underlined in its Guidelines on Gender-Related Persecution that: "Even though a particular State may have prohibited a persecutory practice [FGM], that State may nevertheless continue to condone or tolerate the practice, or may not be able to stop it effectively. In such cases, the practice would still amount to persecution." For protection to be considered available, States must display active and genuine efforts to eliminate FGM, including appropriate prevention activities as well as systematic and actual (not merely threatened) prosecutions and punishment for FGMrelated crimes. Factors indicating an absence of protection include a lack of effective legislative protection, lack of universal State control, and pervasive influence of customary practices." (p. 11) Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - January 2012: "FGM is a criminal offence in a number of Nigerian states, but no cases of legal prosecution of people who have subjected girls or women to FGM have been recorded." (p. 121) p.122: "The federal government publicly opposed FGM but took no legal action to curb the practice. Because of the considerable impediments that anti-FGM groups faced at the federal level, most refocused their energies on combating the practice

at the state and local levels. Twelve states banned FGM. However, once a state legislature criminalized FGM, NGOs found that they had to convince the local government authorities that state laws were applicable in their districts. The Ministry of Health, women's groups, and many NGOs sponsored public awareness projects to educate communities about the health hazards of FGM; however, underfunding and logistical obstacles limited their contact with health care workers. Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - juni 2013: (p.167): 23.74 The Say No Unité To End Violence Against Women Campaign stated in a report of 12 July 2012, 'Ban FGM in Nigeria',: 'Currently, there is no federal law on Female Genital Mutilation in Nigeria, and advocates against the practice presently rely on Section 34(1) (a) of the 1999 Constitution, which states that "no person shall be subjected to torture or inhuman or degrading treatment." Despite the fact that Nigeria was one of the five countries that sponsored a resolution at the forty-sixth World Health Assembly calling for the eradication of Female Genital Mutilation (FGM) in ail nations, the practice is still very rampant in the country. Though some states of the federation, including Lagos, Osun, Ondo, Oguh, Ekiti, Bayëlsa, Edo, Cross-River and Rivers have enacted FGM laws, implementation of these laws lias been à huge challenge. Just this past January a 15 year old girl died from post-circumcision hemorrhage in Bayelsa state and her 17 year old sister ran away to not face the same fate.' [174] Immigration and Refugee Board of Canada. Nigeria: Whether parents can refuse female genital mutilation for their daughters: protection available to the child. 21 November 2012: 1. Attitudes Toward Female Genital Mutilation In correspondence sent to the Research Directorate, a project coordinator for Women's Rights Watch Nigeria, a women lawyers* organization that advocates for women's rights and gender equity in Nigeria (Global Fund for Women n.d.), considers that, while, "with increasing enlightenment, attitudes are changing" toward female genital mutilation (FGM), attitudes in rural Nigeria remain unchanged (Women's Rights Watch Nigeria 7 Nov. 2012). Sources indicate that advocates of FGM present it as a cultural practice that discourages "sexual promiscuity" (CWSI 5 Nov. 2012; Women's Rights Watch Nigeria 19 July 2004) and promotes "chastity in women" (ibid.). In correspondence with the Research Directorate, a representative of the Centre for Women Studies and Intervention (CWSI), an NGO that does research on gender issues and advocates for the elimination of traditional harmful practices (CWSI n.d.), also indicated that parents subject their daughters to FGM based on the social belief that "a young woman who refuses to [undergo FGM] will have difficult labour or will be unfaithful to her husband or is not considered a 'woman'" (5 Nov. 2012). The Women's Rights Watch Nigeria project coordinator corroborated the above information, saying that it is a cultural belief that FGM "prohibits waywardness in women, therefore men will refuse to marry a woman that is not circumcised" (7 Nov. 2012). The CWSI representative stressed that, even though parents can refuse FGM from being performed to their daughters, "[nobody] wants to be the exception" (5 Nov. 2012). In correspondence with the Research Directorate, Uju Peace Okeke, a lawyer and sexual-and-reproductive-rights advocate in Nigeria (26 Oct. 2012), indicated that parents can refuse FGM "sometimes at huge costs" (7 Nov. 2012). Daily Trust, an Abuja-based newspaper, cites the former executive director of the Women Empowerment and Reproductive Health Centre (WERHC), an NGO that seeks to advance the rights of women (Daily Trust 6 Dec. 2011), as indicating that m[i]t is the pride of every parent to ensure that their daughter goes through it, and any daughter that refuses to co-operate is held down usually by hefty men while [FGM is performed]" (ibid. 14 Feb. 2012). He also indicated that FGM is performed "in nearly all states of Nigeria" and its prevalence is estimated at 36 to 60 percent (ibid.). The 2008 Démographie and Health Survey, which was carried out by the National Population Commission of Nigeria, indicates that 30 percent of women are circumcised (Nigeria 2009, 13). State protection - effectiveness: A 2010 report on Nigeria by the UN Committee on the Rights of the Child noted the lack of updated information on the measures taken by Nigeria to prevent and eliminate harmful traditional practices (UN 21 June 2010, para. 65). Further, the US Country Reports 2011 points out that the work of NGOs, women's groups and the Ministry of Health to educate the population on the hazards of FGM remains underfunded and faces logistical obstacles (US 24 May 2012, 45). According to Okeke, even though parents can lodge complaints at the police station in states where FGM is prohibited, "many people will not exercise this option as [FGM] is considered a family issue" (7 Nov. 2012). The CWSI representative indicated that people's attitude toward FGM being practiced is "'it's not my business" and so no one is reported" (12 Nov. 2012). The CWSI representative added that "the law does not go into communities where [FGM is practiced] to monitor and punish offenders" (12 Nov. 2012). Okeke indicated that "[m]ost likely, police will also consider it a family affair and refuse to interfere" (Okeke 7 Nov. 2012). She further pointed out that "people hardly go to court for many reasons: Nigerians are generally non-litigious, many people are afraid of the aftermath of litigation (may breed bad name, etc.), people avoid stigma, the penalty is not severe, amongst other reasons" (ibid.). The Women's Rights Watch Nigeria project coordinator indicated that she is not aware of this offence having been prosecuted (7 Nov. 2012). She also indicated that laws that ban FGM are not used because it is a "cultural belief and widely accepted by people" (Women's Rights Watch Nigeria 7 Nov. 2012). She further indicated that other states have not criminalized this practice for the same reasons (ibid.). The

CWSI representative expressed the view that, when the majority of the members in state legislative bodies favour patriarchy, laws that address issues such as FGM will not be enacted, since for them "it is not an issue" (12 Nov. 2012). Ook in januari 2018 blijkt de praktijk nog steeds moeilijk uit te bannen: "Though it appears Africa is winning the war over diseases that are posing great threats to the survival, development, protection and participation of the child, as obtainable in other climes, female genital mutilation and cutting (FGM/C) still poses a huge challenge. Recent happenings in the country show that the African child, especially the girl-child, is still subjected to some out-dated practices and traditions that threaten their right to development, protection and ultimately survival. This is an unbridled contravention of the international Child Rights Act adopted by Nigeria in 2003 to domesticate the convention on the Rights of the child. Despite the fact that some states have passed it into law, it is still a daunting task fighting FGM/C in the Southwest."⁹ Ook het Committee on the Rights of the Child heeft zich recent uitgesproken over een zaak met betrekking tot vrouwenbesnijdenis. De zaak in kwestie betrof een terugkeer naar Somalie, doch de bijgebrachte artikels tonen aan dat de situatie van Somalie en Nigeria vergelijkbaar is op volgende punten: "Although prohibited by law throughout Somalia, the practice of female genital mutilation is still prevalent as the legislation is not enforced. " "11.6 The Committee notes that, although the prevalence of female genital mutilation appears to have declined in the Puntland State of Somalia according to reports submitted by the parties, 20 as a result inter alia of the 2014 law banning female genital mutilation in the region, the 2013 fatwa against all forms of female genital mutilation, and 2014 Policy against female genital mutilation, 21 its practice is still deeply engrained in its society. " "However, the Committee observes that: a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a maie supporting network; b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in ail circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure; c) The evaluation of a risk for a child to be submmited to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child. 11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention." Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in 2016, m.b.t. Guinee: "40. La Cour observe, en premier lieu, que les rapports internationaux relatifs à la situation en Guinée dénoncent le traitement réservé aux femmes (voir paragraphes 19-21). Il ressort également de ces rapports que les autorités guinéennes ne sont pas en mesure d'assurer la protection des femmes dans la situation de la requérante. "10 In de desbetreffende zaak werd besloten tot een schending van artikel 3 EVRM indien de verzoekster naar Guinee diende terug te keren. Uit de bijgebrachte informatie blijkt dat ook de Nigeriaanse autoriteiten de praktijk van vrouwenbesnijdenis niet onder controle krijgen, ondanks een wettelijk verbod. Dat zodoende blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten de bescherming van verzoekster en haar kinderen niet kunnen verzekeren. Dat de praktijk verboden is, is bovendien amper bekend, zo blijkt uit het feit dat in januari 2018 een man nog diensten voor besnijdenissen via Facebook aanbood en hier niet eens voor vervolgd werd.¹¹ Bovendien zou een terugkeer naar Nigeria betekenen dat verzoekster ondergedoken moet leven, zoals blijkt uit een vergelijkbare zaak: "In the last issue of WAN, we drew attention to the case of Afusat Saliu, a Nigérian mother of two whose application for protection had been denied, and who had recently been returned to Nigeria, where she fears her daughters will be cut. While Afusat and her dauahters are currentlv being sheltered in a secret location in Lagos. many other women have similarly had their protection claims rejected, and face return to unsafe countries."¹² (eigen onderlijning) Bovenstaande informatie toont duidelijk aan dat een wettelijk verbod niet volstaat om de praktijk van besnijdenis uit te bannen en dat de praktijk van besnijdenis dus nog veelvoorkomend is. Dat de Belgische autoriteiten artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind schenden wanneer de twee dochters van verzoekster naar Nigeria dienen terug te keren. Dat verzoekster als

alleenstaande ouder haar kinderen niet in België kan achterlaten om vanuit Nigeria een machtiging tot verblijf aan te vragen. Dat dit een schending zou inhouden van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dat de Belgische autoriteiten dus niet kunnen verlangen dat verzoekster met haar kinderen terugkeert naar Nigeria om daar volgens de geijkte procedure een machtig tot verblijf aan te vragen.

ii. Schoolloopbaan van de kinderen Dat de Belgische autoriteiten vervolgens stellen dat het feit dat verzoekster kinderen in Vlaanderen naar school gaan, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat verzoekster niet aantooft dat een scholing van de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De Belgische autoriteiten staven dit door te verwijzen naar de afzonderlijke asielaanvragen van de drie oudste kinderen, waaruit blijkt dat J. A. verklaarde in 2015 het zesde leerjaar te hebben beëindigd in Nigeria, I. A. het derde leerjaar en R. A. het eerste leerjaar. Wat betreft de jongste dochter, A. O., wordt opgemerkt dat zij nog niet school- en/of leerplichtig is. J. A. zal vanaf september 2018 starten in het eerste middelbaar. I. A. en R. A. starten in september 2018 in het vierde leerjaar. Uit deze informatie blijkt dat J. A., I. A. en R. A. respectievelijk reeds twee, drie en een schooljaar/schooljaren verloren hebben ten opzichte van hun leeftijdsgenoten. Indien verzoekster en haar kinderen dienen terug te keren naar Nigeria, vervolgens in Nigeria dienen te wachten op een beslissing, wat zeer lang kan duren, om daarna terugkeren naar België, zullen de vier kinderen van verzoekster (ook de jongste dochter) opnieuw meerdere schooljaren verliezen ten opzichte van hun leeftijdsgenoten. Het verlies van een schooljaar en de onderbreking van een succesvolle schoolloopbaan is door de Raad van State al meerdere keren bestempeld als een buitengewone omstandigheid.¹³ Het is dan ook onredelijk van de Belgische autoriteiten om geen rekening te houden met de schooljaren die de kinderen verliezen door een terugkeer naar Nigeria. Daarnaast wijzen de Belgische autoriteiten op het feit dat verzoeksters jongste dochter nog niet schoolplichtig is, gelet dat zij nog geen zes jaar oud is. Nochtans, zoals blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State, ligt de leeftijd van schoolgaande kinderen in België op twee jaar en half,¹⁴ zodat wel degelijk rekening dient gehouden te worden met de schoolloopbaan van verzoeksters jongste dochter. Bijgevolg dient gewezen te worden op het arrest van uw Raad dd. 20 juni 2016 waarin het volgende wordt vermeld: "Verder kan verzoekster evenzeer worden gevolgd in haar betoog dat het kennelijk onredelijk is om voorbij te gaan aan het feit dat haar jongste kind enkel onderwijs in de Nederlandse taal heeft gevolgd en dus niet automatisch kan worden aangenomen dat het voor de duur van de behandeling van een in het buitenland ingediende aanvraag verder onderwijs in dat land zal kunnen vo/gen."¹⁵ Hoewel de jongste dochter nog niet schoolplichtig is, heeft zij wel school gelopen en dit enkel in de Nederlandse taal. De jongste dochter is zodoende enkel vertrouwd met het Nederlands, waardoor het onredelijk is van de Belgische autoriteiten om te verwachten dat zij zich als vierjarige voldoende kan aanpassen om school te kunnen volgen in Nigeria. Bovendien zal de oudste dochter, J. A., in het secundair onderwijs starten. Echter, verzoekster brengt bewijzen bij die aantonen dat maar 50% van de meisjes in Nigeria naar de secundaire school gaan. Uit de asielaanvraag van J. A. blijkt niet of zij in Nigeria de mogelijkheid gehad zou hebben naar de middelbare school te gaan. Het feit dat verzoekster als alleenstaande ouder zal terugkeren en over geen enkele bestaansmiddelen zal beschikken, maakt dat de kans groot is dat J. A., ondanks de sterke wens van haar moeder om haar opleiding verder te zetten, toch niet naar de middelbare school zal kunnen gaan in Nigeria. Daarnaast, als verzoekster en haar kinderen na een beslissing over een aanvraag van machtiging tot verblijf naar België mogen terugkeren, zal J. A. in vergelijking met haar broers en zussen, nog meer schooljaren verloren zijn, omdat zij in Nigeria geen school heeft kunnen lopen. Dat nog benadrukt dient te worden dat de Belgische autoriteiten bij iedere handeling/beslissing de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen. De Belgische autoriteiten hebben hier dus wel de plicht om het belang van de kinderen van verzoekster in overweging te nemen en aldus te onderzoeken in welke mate zij het risico lopen op schoolachterstand bij een terugkeer naar Nigeria. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de autoriteiten zo'n onderzoek naar dit risico gevoerd hebben. Dat op geen enkele manier het belang van het kind in overweging werd genomen. De motiveringsverplichting vereist tevens dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

iii. Het sociale netwerk van verzoekster en haar kinderen Tot slot stellen de Belgische autoriteiten dat ook andere Nigeriaanse burgers het probleem van lange wachttijden ondervinden, waardoor dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden. Doch, de situatie van verzoekster is niet vergelijkbaar met de situatie van in Nigeria verblijvende Nigerianen. Dat verwezen wordt naar de uitleg over verzoeksters privéleven, waar gesteld wordt dat een tijdelijke verwijdering geen onherstelbare of ernstige schade met zich zal meebrengen voor verzoeksters sociale contacten. Doch de overplaatsing vanuit Bilzen naar het centrum in Poelkapelle veroorzaakt reeds problemen, omdat verzoekster niet meer rechtstreeks in contact staat met haar sociale netwerk. Dat een lange, doch tijdelijke verwijdering zal wel degelijk een ernstig ongunstig effect hebben op verzoeksters sociale netwerk en maakt

zodoende een schending van artikel 8 EVRM uit. Dat het effect van verlies van een sociaal netwerk voor de kinderen nog veel groter zal zijn, gelet dat zij, omwille van hun jonge leeftijd, moeilijk gebruik kunnen maken van allerhande technologieën om contact te houden met hun klasgenootjes en vriendjes van hun buitenschoolse activiteiten. Dat de Belgische autoriteiten zodoende het redelijkheidsbeginsel schendt door te stellen dat verzoekster en haar kinderen geen ernstige schade zullen ondervinden van een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied.

iv. De onmogelijkheid tot terugkeer wegens het ontbreken van een paspoort en de onmogelijkheid om er een te verkrijgen via het consulaat van het land van herkomst te Brussel Dat verzoekster en haar kinderen niet in het bezit zijn van een paspoort waarmee zij naar Nigeria kunnen terugkeren. Dat verzoekster dit in haar aanvraag heeft aangehaald, met name door te stellen dat zij, gezien haar toen nog lopende asielprocedure, een vrijstelling genoot voor het neerleggen van identiteitsdocumenten. Dat verzoekster voor haarzelf geen paspoort kan aanvragen bij de ambassade van Nigeria te Brussel, indien zij geen kennis heeft van haar paspoortnummer. Dit paspoortnummer kan enkel in Nigeria zelf worden aangevraagd. Verzoekster kan echter geen beroep doen op levende familieleden in Nigeria die het paspoortnummer van verzoekster kunnen gaan opvragen. Zelfs indien verzoekster erin zou slagen een paspoort te verkrijgen van de Nigeriaanse ambassade te Brussel, moeten ook haar kinderen over de nodige documenten kunnen beschikken. Verzoekster kan namelijk haar vier minderjarige kinderen niet achterlaten in België, zoals reeds eerder gesteld. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de kinderen de administratieve situatie van verzoekster dienen te volgen en zodoende verzoekster naar Nigeria dienen te volgen. Opdat kinderen onder 16 jaar een paspoort van de Nigeriaanse ambassade te Brussel kunnen verkrijgen, dient bij de aanvraag een brief met toestemming van de vader gevoegd te worden:16 N i g e Booklet Age 0 -17 Age 17 - 59 32 Pages \$ 65 \$ 94 64 Pages \$ 125 \$ 125 ian Passport Passport Application Fee Age 60+ \$65 \$ 125 REQUIRMENTS FOR E-PASSPORT APPLICATION The following are the général requirements for E-Passport application: 1. Applicants should complété Application Form online on www.immigration.gov.ng. Click here 2. Applicants should attach Guarantor's Form which is generated online, printed and filled with pen. A Guarantor must attach photocopy of data page of his/her standard Nigeria Passport, Nigeria driver's license or Nigeria National ID plus one colour passport photograph; 3. Applicants should Pay online official passport fee as applicable in the Table shown in the left column. 4. Applicants should print-out and submit to the Embassy, duly completed application form, acknowledgement slip and Payment Confirmation slip. 5. For minors (children under 16 years of age), Guarantor's form is not required. However, the Father's letter of consent as well as photocopy of the data page of his passport should be attached. 6. Photocopy of data page of previous Nigerian Passport should be attached and main passport presented for citing. 7. Applicants of lost passports shall provide data-page of the lost passport as well as Police Report declaring the loss. 8. Ail completed online application forms should in addition to the above-listed items, be accompanied with 2 (two) recent coloured passport photographs and copy of applicant's Birth certificate/Sworn declaration of age and submitted to the Embassy for processing. 9. Applicants who meet the above requirements shall be invited by appointment for enrolment and image capturing. 10. Date of passport collection shall be communicated to the applicant after capturing. 11. Applicants for Re-Issue of E-Passport are to fill the same application form as a fresh applicant. Signed: Consular & Immigration Department

Gelet op het feit dat de vader van de kinderen geen toestemming heeft gegeven om het land te verlaten, en dat er sinds jaren geen contact meer is tussen verzoekster en de vader van haar kinderen, is het onmogelijk om de nodige brief met toestemming te verkrijgen.

Verzoekster en haar kinderen zijn met andere woorden in de onmogelijkheid om een paspoort te bekomen bij de Nigeriaanse ambassade te Brussel. Dit is een bijkomende buitengewone omstandigheid die verhindert dat verzoekster naar Nigeria kan terugkeren om in haar land van herkomst haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het kunnen terugkeren naar het land van herkomst is namelijk fundamenteel om zich naar de Belgische consulaire post aldaar te kunnen begeven.17

Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat de Belgische autoriteiten hiermee helemaal niet aan hun plicht voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de motiveringsverplichting geschonden.”

4.2 Waar verzoekster de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middelonderdeel slechts ontvankelijk voor zover zij de schending aanvoert van concrete beginselen. Onder “middel” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, duidt de Raad dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekster eveneens de schending inroept.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Na een uitvoerige theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, voert verzoekster in een eerste onderdeel van het middel aan dat haar dochters het risico op besnijdenis lopen. Zij zet uiteen dat zij vreest dat dit zal gebeuren onder druk van haar schoonfamilie en dat het feit dat zij behoort tot de Yoruba etnie, dat zij bijna haar ganse leven in Lagos heeft gewoond en dat haar man afkomstig is uit Lagos, dit risico enkel maar doet toenemen.

Zoals verzoekster aangeeft, heeft zij dit element opgeworpen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent in de bestreden beslissing. Het motief luidt als volgt:

“Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria omwille van het risico dat haar dochters lopen op besnijdenis. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat haar dochters een risico lopen op besnijdenis bij een terugkeer naar Nigeria volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij en haar dochters reeds tijdens hun respectievelijke asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

Verzoekster betoogt dat zij bewijzen bijbrengt dat, ondanks een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis in Nigeria, deze praktijk in 2018 nog steeds zeer vaak voorkomt en dat het draagvlak om deze praktijk te bannen eerder klein is. Bovendien hebben nog steeds niet alle Nigeriaanse staten dit wettelijk verbod aangenomen, zodat onmogelijk kan gesteld worden dat het draagvlak tegen deze praktijk zich over heel Nigeria uitspreidt. Verzoekster citeert vervolgens uit verschillende rapporten en publicaties. Zij besluit

dat dit betekent dat zij ondergedoken moet leven, dat een wettelijk verbod niet volstaat om de praktijk van besnijdenis uit te bannen en dat de praktijk van besnijdenis nog veel te voorkomend is.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Verzoekster toont verder niet aan dat verweerder haar heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag heeft hoe dan ook geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekster. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, ook niet in dat zij dient terug te keren naar een regio in een land waar zij zich niet veilig voelt.

Voorts wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit gebeurde voor de laatste maal in het arrest van de Raad van 2 juli 2018 met nummer 206 415. Dit impliceert dat – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Ook in het kader van deze asielaanvraag werd de vrees voor besnijdenis aangevoerd. Verzoekster toont niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen, minstens toont zij niet aan dat zij in de onmogelijkheid was deze elementen voorheen voor te leggen. Zij blijft derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden herhaald. Gelet op de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad blijkt niet, minstens toont verzoekster dit niet aan, dat er zich nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduïd dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen “*bij alle handelingen betreffende kinderen*”. Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Nog daargelaten de vraag of de schending van voormeld artikel van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing daar deze geen verwijderingsmaatregel in zich draagt, wijst de Raad erop dat rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net

zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), het de taak van de administratieve overheid is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde. Tevens dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, wordt deze beslissing ook gericht ten aanzien van de minderjarige kinderen. Er is dan ook geen sprake van een scheiding van het gezin, noch van een inmenging in het gezin.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt een motivering opgenomen in de bestreden beslissing. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, met betrekking tot betrokkene en de kinderen, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont verder niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Wat

betreft de verwijzing naar het feit dat zij hier een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantooft dat deze sociale contacten zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar eventuele sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)."

Ook wat de lange wachttijden betreft voor het indienen van een aanvraag, motiveert de bevoegde gemachtigde, en wel als volgt: *"Tot slot stelt betrokkene dat op basis van de praktijk gebleken is dat men in Nigeria lang dient te wachten voor de behandeling van een aanvraag art. 9bis waardoor de verdere ontwikkeling van het privéleven lange tijd wordt stopgezet. Vooreerst dient er verwezen te worden naar bovenstaande motivatie voor wat betreft het privéleven van betrokkene. Verder dient er opgemerkt te worden dat Nigerianen die een aanvraag indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland ook geconfronteerd worden met dezelfde problemen als betrokkene, met name de (eventuele) lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid terwijl dit niet zo is voor andere Nigeriaanse burgers."* Verzoekster erkent dat wordt gemotiveerd, doch beperkt zich tot de loutere bewering dat haar situatie niet vergelijkbaar is met de situatie van in Nigeria verblijvende Nigerianen en verwijst naar haar privéleven. Echter, uit hogerstaand citaat blijkt tevens dat de bevoegde gemachtigde reeds standpunt heeft ingenomen over de aanwezigheid van een sociaal netwerk. Verzoekster geeft dan wel aan het niet eens te zijn en betoogt *"de overplaatsing vanuit Bilzen naar het centrum in Poelkapelle veroorzaakt reeds problemen, omdat verzoekster niet meer rechtstreeks in contact staat met haar sociale netwerk"*, doch gaat hiermee niet op concrete wijze in op de motieven van de gemachtigde, laat staan dat zij deze aan het wankelen brengt met stavingstukken. Noch komt het de Raad redelijk voor, voor te houden dat de kinderen in de huidige tijd omwille van hun jonge leeftijd moeilijk gebruik zouden kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen.

Er kan bijgevolg worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds standpunt heeft ingenomen in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan, hetgeen niet volstaat.

Dezelfde vaststelling dringt zich op wat de motieven betreft aangaande het schoollopen van de kinderen. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantooft dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar drie oudste kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat haar drie oudste kinderen hun studies niet kunnen verderzetten of hernemen in het land van herkomst, temeer daar uit de afzonderlijke asielaanvragen van de drie oudste kinderen blijkt dat zij reeds school gelopen hebben in Nigeria; zo verklaarde J. A. dat zij het zesde leerjaar had beëindigd toen zij naar België kwam, I. A. verklaarde dat hij het derde leerjaar had beëindigd en R. A. dat hij het eerste leerjaar had beëindigd. Voor wat betreft de scholing van haar jongste dochter, A. O., dient er nog opgemerkt te worden dat zij jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België."*

Wat betreft het feit dat haar jongste dochter, A. O., in België is geboren; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar en de kinderen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder stelt betrokkene dat ook het belang van de kinderen voorop dient gesteld te worden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantooft dat het belang van de kinderen geschaad worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is.

Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van de minderjarig kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkene volgen .”

De gemachtigde van de staatssecretaris geeft derhalve een uitgebreide motivering omtrent de situatie en het schoollopen van de kinderen. Verzoekster geeft op haar beurt een uitgebreide uiteenzetting, doch weerlegt hiermee wederom de motieven van de bevoegde gemachtigde niet. Zo toont zij niet aan dat geen scholing in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeft of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

In zoverre dat verzoekster betoogt dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zich hiervoor steunt op de in haar verzoekschrift vermelde rechtspraak, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld – tevens in recentere arresten dan arresten waarnaar verzoekster verwijst – dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Wat de rechtspraak van de Raad betreft, kan nog worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Waar verzoekster verwijst naar de leeftijd van de jongste dochter, kan zij de vaststelling dat zij nog niet school- en/of leerplichtig is in België op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, niet weerleggen. Waar zij verwijst naar haar jonge leeftijd en het aanpassingsvermogen, weze het opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt ervan uit te gaan dat van kinderen op jonge leeftijd kan verwacht worden dat zij zich nog zonder al te grote moeilijkheden aan een nieuwe schoolomgeving kunnen aanpassen. Zoals de gemachtigde aanhaalt, heeft verzoekster bovendien steeds geweten dat de scholing van haar drie oudste kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen zodat het evenmin kennelijk onredelijk voorkomt dat zij de kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur heeft bijgebracht. Dit des te meer nu zij niet betwist dat de oudste kinderen reeds school hebben gelopen in Nigeria. Dat J. A. deze mogelijkheid niet zou krijgen, toont zij niet *in concreto* aan. Verzoekster beperkt zich veelal tot een hypothetisch betoog.

Verder neemt verzoekster het standpunt in dat zij en haar kinderen niet in het bezit zijn van een paspoort waarmee zij naar Nigeria zouden kunnen terugkeren en beschrijft zij uitvoerig waarom zij deze niet zou kunnen aanvragen. De Raad stelt echter vast dat verzoekster zich ook in dit onderdeel beperkt tot een algemeen en hypothetisch betoog. Zij toont immers niet *in concreto* aan dat zij heeft getracht de paspoorten te bekomen, laat staan dat deze pogingen niet tot resultaten zouden hebben geleid.

In de mate dat verzoekster, waar zij verwijst naar het sociaal netwerk van haarzelf en de kinderen, kritiek wenst te uiten op het volgende motief: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene en de kinderen heel vlot Nederlands spreken, dat betrokkene een opleiding wil starten bij de VDAB, dat zij werkwilbig zou zijn, dat zij en de kinderen een uitgebreide vriendenkring zouden hebben uitgebouwd, dat de kinderen actief zijn in de handbalclub te Bilzen en dat de kinderen goede schoolresultaten behalen) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* wijst de Raad op het volgende: nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat, gelet op het hogerstaande, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde

rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk.

De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. *In casu* maakt verzoekster de aanwezigheid van hinderpalen niet aannemelijk en toont zij derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven en/of privéleven niet elders kan leiden. Voor het overige toont verzoekster evenmin aan uit welke (andere) leden haar familie zou bestaan. Uit het hogerstaande is tevens gebleken dat verzoekster niet kan bijgetreden worden waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen. In de bestreden beslissing werd uitgebreid gemotiveerd omtrent de situatie van de kinderen. Verzoekster is er niet in geslaagd deze motieven te weerleggen. Tevens blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd, dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van voormeld artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Ten slotte, aangaande het betoog dat verzoekster en haar kinderen niet in het bezit zijn en kunnen geraken van een paspoort waarmee zij naar Nigeria zouden kunnen terugkeren, merkt de Raad op dat verzoeksters betoog terzake vaag blijft en beperkt tot ongestaafde beweringen. Zij verwijst weliswaar naar twee algemene artikels doch uit niets blijkt dat verzoekster reeds getracht heeft om een paspoort te bekomen, noch legt zij enig concreet bewijs voor dat de afgifte van een paspoort aan haar en haar kinderen door de Nigeriaanse ambassade wordt geweigerd.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekster, met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, dan wel dat door de bestreden beslissing onder meer een schending van artikel 3 en artikel 8 van het EVRM voorligt, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoekster poogt dan wel de situatie te duiden, doch overtuigt niet op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenfinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN